

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců JUDr. Dany Černé a Mgr. Jiřího Lišky v právní věci žalobce: **Ing. Jan Lukeš**, bytem Lopatecká 340/24, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, 110 01 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. září 2012, č. j. PR/OKC/3/108/2012-1, sp. zn. S-MHMP 1156623/2012,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 17. září 2012, č. j. PR/OKC/3/108/2012-1, sp. zn. S-MHMP 1156623/2012, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3000,-Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 17. září 2012, č. j. PR/OKC/3/108/2012-1, sp. zn. S-MHMP 1156623/2012, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4 ze dne 23. 8. 2012, zn. 77/106/2012/Z (dále „rozhodnutí povinného subjektu“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím povinného subjektu byla odmítnuta žádost žalobce ze dne 17. 8. 2012 o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Předmětem žádosti bylo sdělení informací o výši platu a výši odměn jednotlivých vedoucí odborů a tajemníka Úřadu městské části Praha 4 a o důvodu jednotlivých odměn v uplynulých dvou letech.

Žalobce v žalobě namítl, že žádost byla povinným subjektem odmítnuta s velmi stručným odůvodněním, že povinný subjekt nemůže sdělovat údaje třetích osob bez jejich souhlasu. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že plat a jeho nenárokové složky zaměstnanců obecního úřadu jsou „veřejnými prostředky“, nicméně ani vrcholné představitele obecního úřadu nelze považovat z titulu pobírání platu za „příjemce veřejných prostředků“ podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Dále žalovaný svou argumentaci podle žalobce postavil na závěru, že výše platu a jeho složek je osobním údajem, který bez souhlasu dotčených osob nelze poskytnout. K poskytnutí tohoto údaje bez souhlasu dotčené osoby nelze podle žalovaného přistoupit pouze na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť takový postup neobstojí v testu proporcionality ve vztahu k zájmům chráněným čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

Podle žalobce je právní názor žalovaného prezentovaný v napadeném rozhodnutí v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2011, č. j. 5 As 57/2010 79, který se týkal výkladu ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Platy zaměstnanců správních úřadů je na základě tohoto rozsudku třeba považovat za veřejné prostředky, neboť jsou vypláceny z veřejných rozpočtů, jejich příjemci jsou pak příjemci veřejných prostředků ve smyslu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Údaje o těchto příjemcích je podle žalobce tedy nutné na žádost poskytnout minimálně v rozsahu podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím.

Pokud pak žalovaný argumentuje testem proporcionality, podle žalobce u vrcholných představitelů povinného subjektu jednak nemá být vůbec prováděn, jednak je účelově žalovaným vykládán tak, aby žádné informace tohoto druhu nemohly být vůbec poskytovány. Podle žalobce je pro případy testu proporcionality třeba přinejmenším rozlišovat nejvyšší funkce s klíčovou odpovědností a rozsáhlou řídicí a rozhodovací pravomocí, kteří mají být podrobeni veřejné kontrole za všech okolností, a ostatní zaměstnance, u nichž závisí míra ochrany soukromí na míře jejich zapojení do rozhodovacích činností. U osob uvedených v žádosti o poskytnutí informací se podle žalobce jednalo o situaci, kdy zcela jednoznačně převažuje veřejný zájem na transparentnosti odměňování nad zájmem ochrany soukromí.

Vedle toho žalobce namítl, že řízení a z něj vzešlé rozhodnutí povinného subjektu dále trpí vadami, jež mohou způsobovat jeho nezákonnost, neboť rozhodnutí neobsahuje označení ustanovení právního předpisu, o něž se opírá, a není zřejmé, zda povinný subjekt žádal o vyjádření dotčené osoby a zda jim jako účastníkům své rozhodnutí oznamoval. Touto posléze jmenovanou vadou zatížil odvolací řízení též žalovaný.

Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí jakož i rozhodnutí povinného subjektu zrušil a s ohledem na to, že podle názoru žalobce nic nebrání poskytnutí požadovaných informací, uložil povinnému subjektu, aby informace poskytl.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že považuje žalobu za nedůvodnou. Podle názoru žalovaného, který byl vyjádřen i v napadeném rozhodnutí, nelze ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím vykládat izolovaně od ostatních právních předpisů. V posuzované věci se totiž dostávají do střetu dvě ústavně zaručená práva, a to právo na informace podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod a právo na ochranu soukromí podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod. Listina základních práv a svobod přitom výslovně stanoví, že při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu a že taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. V případě střetu dvou ústavně zaručených práv je třeba v konkrétním

případě posuzovat, které z nich je z hlediska ochrany významnější. Podstatná je podle žalovaného v tomto ohledu i okolnost, že právo na ochranu soukromí je právem upraveným v oddílu upravujícím základní lidská práva (hlava druhá oddíl první Listiny základních práv a svobod), kdežto právo na informace patří mezi práva politická, tedy práva systematicky řazená až za základní práva a svobody.

Povinnost chránit soukromí subjektů údajů podle žalovaného vyplývá i ze samotného zákona o svobodném přístupu k informacím. V této souvislosti poukázal na ustanovení § 8a zmínovaného zákona. V případě informací o výši platů a odměn poskytnutých konkrétním zaměstnancům se jedná o osobní údaje, jejichž poskytnutím by došlo k zásahu do práva na soukromí dotčených osob. Pokud má být smyslem žalobcovy žádosti zjištění, zda se nějaký veřejný funkcionář při výkonu své funkce neoprávněně neobohacuje, k ochraně takového zájmu na transparentnosti slouží jiné právní předpisy, jako např. zákon č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, ve znění pozdějších předpisů. Podle žalovaného nebylo účelem právní úpravy v zákoně o svobodném přístupu k informacím to, aby kdokoliv, kdo nebude spokojen s postupem konkrétního úředníka (soudce, státního zástupce apod.) mohl citelně zasáhnout do soukromí dané osoby získáním a dalším využitím (případně i k možnému nátlaku či zveřejnění) údajů o jeho konkrétním výděлку. Zde již podle žalovaného nejde o ochraňu veřejného zájmu nebo práv jednotlivce, ale naopak hrozí riziko veřejného pranýřování zaměstnanců ve veřejných službách na základě vnějšího, a tedy neobjektivního hodnocení jejich úředního postupu.

Dále žalovaný uvedl, že podle jeho přesvědčení nebyl povinný subjekt povinen poskytnout požadované údaje ani na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný opětovně poukázal na to, že i toto ustanovení musí být vykládáno v kontextu ústavněprávní úpravy. Též poukázal na úmysl zákonodárce, který podle jeho názoru vyplývá ze sněmovního tisku č. 9 z IV. volebního období Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky – úmysl zákonodárce směřoval podle žalovaného k tomu, aby byly zpřístupněny údaje o osobách, které z vlastní vůle žádají o přidělení veřejných prostředků, mělo jít tedy o případy poskytnutí dotací či veřejných finančních podpor, resp. o případy plnění na základě smluv uzavřených mezi povinným subjektem a třetími osobami. Tato skutečnost podle žalovaného vyplývá nepřímo i z ustanovení § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, který rozsah poskytovaných informací vymezuje mj. jako údaje o účelu a podmínkách poskytnutých prostředků. Tento závěr lze podle žalovaného podpořit rovněž argumentem a simili, vycházejícím z ustanovení § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Toto ustanovení vylučuje z povinnosti poskytnout údaje o příjemcích veřejných prostředků případy, kdy jde o poskytnutí prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území. Prostředky vyplácené se systémů sociálního zabezpečení jsou podle žalovaného obdobné prostředkům vynakládaným na platy, neboť jde o náhradu příjmů z výdělečné činnosti. Pokud tedy zákon o svobodném přístupu k informacím vylučuje poskytování informací o příjemcích sociálních dávek, není důvodu se domnívat, že bylo záměrem zákonodárce informace o svém účelem podobných platbách z veřejných prostředků poskytovat.

Žalovaný dále poukázal též na judikaturu Soudního dvora Evropské unie, již byla podle žalovaného akcentována jako prioritní ochrana soukromí. Zejména žalovaný zmínil rozsudek ze dne 20. 5. 2003 ve spojených věcech C-465/00, C-138/01 a C-139/01 (Rechnungshof der Österreichischen Rundfunk a další).

Pokud tedy je případnou aplikací ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím dotčeno právo subjektu informací na ochranu soukromí, je třeba přednostní aplikaci některého z kolidujících práv opřít o test proporcionality, jak jej vymezil Ústavní soud v nálezu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 4/94 (aplikace kritéria vhodnosti, potřebnosti a proporcionality v užším smyslu). V případě kritéria vhodnosti je třeba podle žalovaného zkoumat, zda omezení základního práva na ochranu soukromí a osobních údajů umožňuje dosáhnout sledovaný cíl, tj. ochranu základního práva na informace sledujícího naplnění zájmu veřejnosti na nakládání s veřejnými prostředky. Podle žalovaného v daném konkrétním případě dosáhnout sledovaného cíle poskytnutím předmětné informace nelze, neboť samotná informace o platu a odměnách s uvedením důvodů jednotlivých odměn poskytnutých konkrétnímu zaměstnanci nic nevypovídá o tom, za jaké situace a jakých podmínek byly zaměstnanci uvedené příjmy poskytnuty. Z informace o výši platu a odměně tedy nemůže být objektivně posouzeno, zda je s veřejnými prostředky řádně a efektivně hospodařeno. Kritérium vhodnosti tedy podle žalovaného splněno není. Pokud jde o kritérium potřebnosti, žalovaný konstatoval, že by splněno bylo, neboť neexistuje jiný prostředek, jímž by bylo možné požadovaných informací dosáhnout. V případě kritéria proporcionality v užším smyslu žalovaný dospěl k závěru, že jakákoliv legitimita obecného požadavku informovanosti veřejnosti o činnosti povinných subjektů nemůže obhájit natolik zásadní zásah do soukromí dotčených osob, jakým je poskytnutí údajů o platových poměrech těchto osob. Potenciální znalost široké veřejnosti o platových poměrech konkrétního pracovníka veřejné správy není podle žalovaného v porovnání kolidujících základních práv natolik potřebná v politickém slova smyslu, aby odůvodnila nerovné postavení mezi zaměstnanci povinných subjektů a zaměstnanci soukromé sféry v oblasti, která je vnímána jako součást soukromých a důvěrných poměrů fyzických osob. Okruh osob, jejichž odměna za práci je vyplácena z veřejných prostředků, je přitom značný. Podle žalovaného je zapotřebí činit rozdíl mezi mírou ochrany soukromí politika, vstupujícího do funkce s vědomím nutného omezení jeho soukromí, a mírou ochrany soukromí řady veřejných zaměstnanců, jejichž ochrana soukromí by měla být v zásadě stejná jako v případě jakýchkoliv jiných zaměstnanců. Při aplikaci testu proporcionality tak žalovaný dospěl k závěru, že požadovanou informaci nelze poskytnout, neboť právo žalobce na poskytnutí informací nemůže obstát před právem dotčených osob na ochranu jejich soukromí.

Pokud jde o žalobcovy námitky týkající se případného účastenství subjektů údajů v řízení, žalovaný uvedl, že zákon o svobodném přístupu k informacím v žádném ze svých ustanovení nevymezuje okruh účastníků řízení o žádosti, pouze v § 3 odst. 1 obecně charakterizuje osobu žadatele. Procesní vztah mezi zákonem o svobodném přístupu k informacím a zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“ řeší ustanovení § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Z jazykového vyjádření ustanovení § 20 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím sice jednoznačně nevyplývá, zda se správní řád užije pouze pro samotné rozhodnutí, nebo rovněž na celé jemu předcházející řízení. S ohledem na 15denní zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí by však formalizovaný proces stanovený správním řádem nebylo možno uplatnit, a proto lze mít podle žalovaného za to, že rozsah aplikace správního řádu podle § 20 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím se týká pouze ustanovení o rozhodnutí a rovněž o doručování a s ohledem na současnou aplikaci ustanovení o základních zásadách činnosti správních orgánů též ustanovení § 178 správního řádu o určení nadřízeného orgánu a ustanovení o ochraně před nečinností. Takovému závěru nasvědčuje i odlišnost mezi formulací ustanovení § 20 odst. 4 písm. a) a písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Zatímco pod písmenem a) se hovoří o rozhodnutí o odmítnutí žádosti, pod písmenem b) je použit pojem „řízení o odvolání“. Z toho podle žalovaného vyplývá, že

vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti je prvním úkonem realizovaným povinným subjektem podle správního řádu při vyřizování žádosti. Proto není z povahy věci využitelné v tomto případě ustanovení § 27 správního řádu o účastnících řízení. Nadto ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu vymezuje jako účastníky řízení též tzv. „dotčené osoby“, tedy osoby, jež mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Pokud však povinný subjekt vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti, tímto rozhodnutím subjekty údajů nemohou být nijak dotčeny. Jejich právo by naopak bylo dotčeno, pokud by povinný subjekt požadované informace poskytl. V takovém případě se však rozhodnutí ve správním řízení nevydává. S ohledem na to žalovaný ani v odvolacím řízení se subjekty údajů nejednal jako s účastníky.

Při jednání soudu dne 18. 12. 2014 žalovaný zdůraznil, že v době, kdy napadené rozhodnutí bylo vydáváno, postupoval podle svého názoru v souladu se zákonem i s judikaturou správních soudů, pokud aplikoval test proporcionality. V mezidobí rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62 dospěl k závěrům, jež nejsou s postupem žalovaného slučitelné, nicméně se tak stalo až po vydání napadeného rozhodnutí. Z tohoto důvodu má za to, že žaloba nebyla podána důvodně. Pro případ, že by soud přesto dospěl k závěru, že odmítnutí informace bylo učiněno v rozporu se zákonem, navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení, a to z důvodu, že se Nejvyšší správní soud ve zmiňovaném rozsudku vyslovil též k procesním otázkám týkajícím se účastenství subjektů údajů, jež mají být poskytnuty. Vzhledem k tomu, že otázku účastenství Nejvyšší správní soud nahlíží rovněž zcela odlišně od závěrů žalovaného, je třeba, aby v novém odvolacím řízení byla vada spočívající v opomenutí účastníků řízení napravena. Podle žalovaného tak není prostor pro to, aby soud zároveň se zrušením rozhodnutí přikázal povinnému subjektu požadované informace poskytnout. Vzhledem k tomu, že žalobce podle žalovaného zahrnuje žádostmi o informace správní orgány i soudy ve velkém počtu, žalovaný navrhl, aby v případě úspěchu žaloby nebyla přiznána žalobci náhrada nákladů řízení, neboť požadované informace zcela evidentně žalobce požaduje šikanózním způsobem.

Žalobce s odkazem na důvody uvedené v žalobě poukázal na to, že již v době vydání napadeného rozhodnutí existovala judikatura a výkladová praxe, ze které bylo zřejmé, že požadované informace žalobci měly být poskytnuty. Tato otázka byla s konečnou platností vyřešena již zmiňovaným rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Z důvodů uvedených v žalobě proto setrval na žalobním návrhu.

Pokud jde o obsah správního spisu, lze konstatovat, že žalobce dne 17. 8. 2012 podal u povinného subjektu žádost podle zákona o svobodném přístupu k informacím, jíž se domáhal sdělení údajů o výši platu a výši odměn jednotlivých vedoucích odborů a tajemníka Úřadu městské části Praha 4 a dále sdělení důvodů jednotlivých odměn v uplynulých dvou letech. Povinný subjekt rozhodnutím ze dne 23. 8. 2012, zn. 77/106/2012/Z, žádost odmítl. V odůvodnění konstatoval, že požadované informace nelze poskytnout, neboť povinný subjekt je podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím oprávněn poskytovat informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobních údajů pouze s předchozím souhlasem, jinak se vystavuje nebezpečí stíhání pro porušení ustanovení § 11 až § 16 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. Rovněž by povinný subjekt podle svého názoru postupoval v rozporu s ustanovením § 5 a § 10 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o ochraně osobních údajů“), neboť žádná z dotčených osob nedala souhlas s dalším zpracováním požadovaných údajů podle § 9 zákona o ochraně osobních údajů.

Žalobce podal proti rozhodnutí odvolání, jehož obsahem byly obdobné námitky jako námitky uplatněné v žalobě. Žalovaný v napadeném rozhodnutí o odvolání pak uplatnil obdobnou argumentaci jako ve vyjádření k žalobě.

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobcích bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.

Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Podle § 8b odst. 3 téhož zákona se základní osobní údaje podle odstavce 1 poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.

Pokud jde o ústavněprávní rovinu věci, je třeba poukázat na čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle něhož jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny, a dále na čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, podle něhož jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Z hlediska případného střetu takto vymezeného práva na informace s jinými ústavě zaručenými právy je třeba v kontextu posuzované věci poukázat na obsah čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života, a rovněž na čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

Z hlediska takto vymezené relevantní právní úpravy se jako jádro sporu v projednávané věci jeví otázka, zda a případně za jakých podmínek lze při postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím odmítnout poskytnutí informace o výši peněžitých plnění poskytovaných zaměstnanci zaměstnavatelem, který je povinným subjektem, v souvislosti s pracovní právním vztahem, zejména informace o výši jeho platu či odměn poskytovaných za výkon práce. Sporné je, zda uvedenou informaci je povinný subjekt povinen poskytnout vždy, anebo zda v některých případech, a případně v jakých, musí či může její poskytnutí odmítnout pro neproporcionalitu takového zásahu do soukromí zaměstnance.

Ve shodě se žalovaným lze konstatovat, že základní právo na ochranu soukromého života lze omezit za účelem ochrany základních práv jiných osob, anebo za účelem ochrany veřejného zájmu, který je v podobě principu či hodnoty obsažen v ústavním pořádku (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2006, sp. zn. I. ÚS 321/06). Zásahy do základního práva však musí odrážet specifika každého jednotlivého případu. V případě kolize jednotlivých ústavně garantovaných práv je na místě zásadně přistoupit k aplikaci testu proporcionality spočívajícímu v testu vhodnosti, potřebnosti a poměřování (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94).

Pokud jde o výklad ustanovení § 8b odst. 1 a 3 zákona o svobodném přístupu k informacím ve vztahu k platovým nárokům zaměstnanců povinných subjektů, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 5. 2011, čj. 5 As 57/2010 – 79, dospěl k závěru, že zaměstnanec, jemuž je odměna za práci vyplácena z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Informace o konkrétní odměně takového konkrétního zaměstnance, a to včetně její výše, je proto povinný subjekt povinen poskytnout v rozsahu vymezeném v § 8b odst. 3 citovaného zákona. Již v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud případnou kolizi takového postupu s právem na ochranu soukromí a osobních údajů řešil ve prospěch informační svobody, neboť uvedl, že „základní osobní údaje se o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, poskytnou i přesto, že jsou jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů“. K možnému střetu práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů konstatoval, že právo na ochranu osobních údajů není neomezené, neboť podle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před „neoprávněným“ shromažďováním, zveřejňováním a jiným zneužíváním údajů o své osobě. Stanoví-li zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí podle práva. Proto dospěl k závěru, že není třeba posuzovat střet práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů v posuzované věci individuálně podle všech okolností případu. V zásadě tak toto rozhodnutí stálo na implicitním předpokladu, že možný střet ústavně zaručených práv na informace a na ochranu soukromí byl vyřešen již zákonodárcem, a to ve prospěch práva na informace.

Je skutečností, že závěry zmiňovaného rozsudku ve věci sp. zn. 5 As 57/2010 nebyly v další judikatorní praxi Nejvyššího správního soudu sdíleny bez výhrad. Samotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž nepřímou pracovala s uplatněním principu proporcionality při aplikaci § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím (v této souvislosti lze zmínit např. rozsudky ze dne 11. 11. 2011, č. j. 4 As 40/2010 – 60, a ze dne 6. 12. 2012, čj. 1 As 169/2012 – 38). K zásadně odlišnému právnímu názoru na řešení možného střetu obou zmíněných ústavně zaručených práv dospěl posléze osmý senát Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 As 55/2012. Osmý senát Nejvyššího správního soudu vycházel z toho, že i přes úpravu obsaženou v ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím je zapotřebí v každém jednotlivém případě posuzovat přiměřenost poskytnutí informací o platových poměrech zaměstnanců povinných subjektů na základě testu proporcionality, jak byl zmíněn výše. Osmý senát proto usnesením ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 55/2012-23, předložil otázku rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, který se k předložené otázce, a tedy i k jádru sporu v nyní posuzované věci, vyjádřil v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, jehož závěry Městský soud v Praze považuje pro nyní projednávanou věc za směrodatné.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ve věci sp. zn. 8 As 55/2012 potvrdil základní východisko pro další úvahy, a to, že ve sporné věci jde o střet dvou základních práv podle Listiny, a sice práva na informace podle čl. 17 Listiny a práva na ochranu lidské důstojnosti, soukromí podle čl. 10 Listiny.

Jedním ze zákonů, které provádějí ústavně zaručené základní právo na informace, je zákon o svobodném přístupu k informacím. Pro nyní projednávanou věc je rozhodné, že po novelizaci provedené zákonem č. 61/2006 Sb. byla do zákona o svobodném přístupu k informacím vedle dalších změn přidána nová, výše citovaná ustanovení § 8a a § 8b. I nadále nezměněn zůstal (po novelizaci provedené zákonem č. 61/2006 Sb.) součástí zákona o

svobodném přístupu k informacím jeho § 10, podle něhož informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení povinný subjekt podle tohoto zákona neposkytne.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ze systematiky těchto ustanovení jako prvotní závěr vyvodil, že „právní úprava poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků je relativně samostatná a komplexní. Ustanovení § 8b odst. 1 svoji nepodmíněnou dikcí (užitím slova „poskytne“ v rozkazovacím významu) naznačuje, že pro úvahu povinného subjektu, zda poskytnout informace o příjemcích veřejných prostředků, anebo ne, jsou-li splněny dále zákonem stanovené podmínky, není zásadně místo. Tyto podmínky jsou dány výčtem případů, v nichž se informace o příjemcích veřejných prostředků neposkytují (§ 8b odst. 2 zákona), z něhož a contrario plyne, že v ostatních případech se poskytují. Dále jsou dány zvláštním pravidlem o zúženém věcném rozsahu poskytnutých údajů (§ 8b odst. 3), které má zaručit, že osobní údaje o příjemci veřejných prostředků se žadateli o informaci poskytnou jen v takové míře, o níž zákonodárce usoudil, že vhodně vyvažuje zájem na poskytnutí informace a zájem na ochraně soukromí toho, o němž je informace poskytována. Ustanovení § 8a a § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím jsou oproti tomu ve vztahu k § 8b pro účely okruhů otázek, na něž se tyto dva paragrafy vztahují, ustanoveními obecné povahy, použitelnými toliko subsidiárně, tedy v rozsahu, v jakém § 8b neobsahuje zvláštní úpravu. Dlužno připomenout, že § 8a se vztahuje na informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje, zatímco § 10 se vztahuje na informace o majetkových poměrech osoby získané specifickým způsobem, a sice na základě zákonů o veřejnoprávních platebních povinnostech a sociálním zabezpečení“ (viz body 47 a 48 citovaného rozsudku). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tedy na základě systematického výkladu dospěl k závěru, že samotné znění a systematika zákona o svobodném přístupu k informacím nedává možnost, aby v případě poskytnutí informací o příjemcích veřejných prostředků bylo v každém jednotlivém případě poměřováno, zda a v jaké míře má převážet zájem na poskytnutí informace, anebo zájem na ochraně soukromí toho, o němž je informace poskytována. Výslovně přitom uvedl, že „úvahu o konkurujících si zájmech a střetu základních práv zde vyřešil již samotný zákonodárce tím, že paušálně upřednostnil právo na informace o příjemcích veřejných prostředků, ovšem s tím, že zájem na ochraně soukromí těch, o nichž je informace poskytována, zohlednil vyloučením některých okruhů informací z režimu poskytování a stanovením omezeného věcného rozsahu poskytnutých informací v případech, kdy informace poskytnuty být mají“.

Z tohoto pohledu na systematické zařazení ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím lze podle názoru Městského soudu v Praze rovněž konstatovat, že není nijak pro řešení této otázky relevantní ani argument žalovaného opřený o zákon o střetu zájmů a poukazující na to, že skutečnost, že tento zákon nepožaduje po veřejných funkcionářích uvádět v oznámení o příjmech, darech a závazcích informací o výši svého platu, naznačuje, že na poskytování informací o platu by se tím spíše neměl vztahovat § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Nic takového ze vzájemného vztahu obou zákonů neplyne. Zákon o střetu zájmů má v první řadě užší okruh osob, na něž dopadá povinnost podávat určité informace formou oznámení o příjmech, darech a závazcích; jde pouze o veřejné funkcionáře definované pro účely zákona o střetu zájmů v § 2, zatímco § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím se vztahuje na všechny osoby, jimž jsou vypláceny platy či mzdy z veřejných prostředků. Dále má zákon o střetu zájmů jiný účel než § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Účelem zákona o střetu zájmů je prostřednictvím informačních povinností veřejných funkcionářů bránit střetu jejich soukromých zájmů se zájmem veřejným. Účelem §

8b zákona o svobodném přístupu k informacím je poskytnout informace veřejnosti o tom, komu jsou poskytovány veřejné prostředky a v jaké míře, a to i v případech, kdy otázka případného střetu zájmů nevystává, tedy bez ohledu na postavení příjemce veřejných prostředků, čítaje v to i zaměstnance vypláceného z veřejných prostředků, v hierarchii systému veřejné správy a bez ohledu na jeho kompetence, specializaci, způsob ustanovování i náplň práce. Navíc je rozdílný i mechanismus poskytování informací podle zákona o střetu zájmů na straně jedné a zákona o svobodném přístupu k informacím na straně druhé – podle prvního z nich se informace poskytují preventivně, bez výjimky a v zákonem stanoveném standardizovaném rozsahu a poskytují se předem zákonem určenému evidenčnímu orgánu (§ 13, § 14 zákona o střetu zájmů), u něhož jsou uloženy a připraveny k případnému nahlédnutí veřejností a eventuálnímu dalšímu zpracování takto evidovaných údajů (§ 13 odst. 2 a násl. zákona o střetu zájmů). Naproti tomu podle druhého z nich až na výjimky (§ 5 odst. 1 až 3 zákona o svobodném přístupu k informacím) to, zda informace vůbec bude poskytnuta, závisí pouze na okolnosti na vůli zákonodárce nezávislé, a sice na tom, zda takovou informaci žadatel vůbec bude požadovat.

Pokud žalovaný ve své argumentaci zmiňoval intenci historického zákonodárce, i touto otázkou se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ve věci sp. zn. 8 As 55/2012 obsáhle zabýval. Dospěl přitom k závěru, že ani v intenci historického zákonodárce nelze najít důvody pro odlišný výklad. Městský soud v Praze pro stručnost odkazuje v této argumentaci na obsah bodů 53 až 64 zmiňovaného rozsudku. I za použití teleologického výkladu podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nelze dovodit, „že by se § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím neměl na poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků vztahovat, obecně vzato je naopak na místě závěr právě opačný, opřený především o silný veřejný zájem na účinné veřejné kontrole nakládání prostředky ve veřejné sféře, jíž v soudobých podmínkách České republiky prakticky nelze docílit jinak než využitím institutu veřejného přístupu k informacím. Obecně vzato tedy platí, že informace uvedeného druhu se poskytují. Pouze výjimečně se jejich poskytnutí může odepřít, pokud, jak bude dále vyloženo, pro to existují specifické závažné důvody, které v konkrétním případě převáží nad zájmem na transparentnosti hospodaření veřejné sféry“ (srovnej bod 74 citovaného rozsudku).

Pokud jde o ústavní konformitu primátu práva na informace, jak vyplývá z výše podaného výkladu ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že kolize mezi právem na informace a právem na ochranu soukromí není v případě příjemců veřejných prostředků v podstatné míře řešitelná jinak než upřednostněním jednoho z uvedených základních práv v určité míře. Proto je nezbytné kolizi řešit přiměřeným upřednostněním jednoho z práv. Při použití testu proporcionality vymezeného v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 4/94 ze dne 10. 12. 1994 Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že není patrné, že by obsah § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím trpěl z hlediska tohoto testu ústavními deficity, pokud bude jeho doslovný výklad korigován na základě principu proporcionality tak, že výjimečně, pokud veřejný zájem na transparentnosti hospodaření veřejné sféry je zcela marginální ve srovnání se zájmem osoby potenciálně dotčené poskytnutím informace, musí právo žadatele na poskytnutí informace ustoupit kolidujícímu právu na ochranu soukromí této osoby (k těmto úvahám lze odkázat na obsah bodů 75 až 86 citovaného rozsudku).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uplatnil rovněž námitky opírající se o možný rozpor s evropským právem. I těmito otázkami se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu

obsáhle zabýval. Pro stručnost lze pro vypořádání této argumentace žalovaného odkázat na obsah bodů 87 až 95 rozsudku ve věci sp. zn. 8 As 55/2012.

Z výše podaného obsahu tedy vyplývá, že ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím nedává prostor pro úvahu, zda na základě principu proporcionality informace o příjemcích veřejných prostředků poskytnout, neboť proporcionalita zásahu do práva na ochranu soukromí již byla vyřešena samotným zákonodárcem formulací ustanovení § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 8 As 55/2012 korektivní princip zásady přiměřenosti připustil pouze pro výjimečné případy, v nichž by jinak nebylo možné dosáhnout ústavní konformity aplikace ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Toto limitované užití testu proporcionality v jednotlivých případech definoval následovně:

„Z kritérií testu proporcionality...vyplývá, že v konkrétních případech nebude výjimečně možno žádostem o poskytnutí informace o platech zaměstnanců poskytovaných z veřejných prostředků vyhovět, neboť to nebude přiměřené zákonodárcem sledovanému cíli (jenž je sám o sobě, jak výše vyloženo, zcela legitimní), jelikož zásah do práva na informační sebeurčení osoby, o níž budou informace poskytovány, bude v citelném nepoměru s tím, v jakých ohledech a v jaké míře může být za cenu takového zásahu dosaženo v konkrétním případě platové transparency, a tedy zajištěna kontrola hospodárnosti konkrétní oblasti veřejné sféry. Zjednodušeně řečeno lze říci, že v některých výjimečných případech nebude vzhledem ke konkrétním okolnostem cíl proporcionální (v užším slova smyslu) negativním důsledkům spojeným s jeho dosažením. Typově vzato se bude jednat o případy, u nichž budou současně (kumulativně) splněny následující podmínky: 1) osoba, o jejíchž platových poměrech má být poskytnuta informace, se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a 2) nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

K první z podmínek je třeba zdůraznit, že musí být vždy vykládána v kontextu zásady, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků (a jakýchkoli jiných osob placených za svoji činnost nejrůznější povahy z veřejných prostředků) se zásadně poskytují a jen výjimečně neposkytují. V pochybnostech je tedy na místě přiklonit se k poskytnutí, a nikoli k neposkytnutí informací. Znamená to tedy, že bez dalšího je třeba poskytnout informace o platech zaměstnanců vykazujících zejména některý z následujících rysů:

- zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, tedy všech takových zaměstnanců, kteří řídí nebo metodicky vedou jiné zaměstnance či řídí nebo metodicky vedou činnost subjektů podřízených povinnému subjektu, podléhajících jeho dohledu, jím spravovaných nebo jím fakticky ovládaných,

- zaměstnanců podílejících se na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu, má-li povinný subjekt taková oprávnění (např. rozhodujících o právech či povinnostech osob, provádějících dohledovou, inspekční či kontrolní činnost, autorizované měření, zkušební činnost, metodické vedení apod.), nebo zaměstnanců, kteří, ač se sami na vlastní vrchnostenské činnosti nepodílejí, ji mohou nikoli nevýznamným způsobem ovlivnit (např. připravují podklady k rozhodování či koncepty rozhodnutí, zajišťují oběh dokumentů, zabezpečují provádění vrchnostenských činností po technické stránce nebo vykonávají jiné obdobné záležitosti v souvislosti s nimi),

- zaměstnanců organizujících či provádějících činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu, ať již jde o činnosti povahy vrchnostenské anebo jiné, anebo k takovýmto činnostem

poskytujících významné podpiřné či doprovodné služby (např. analýzy, plánování, informační servis, zajištění vhodného technického a organizačního zázemí, logistika, informační technologie, provoz budov a jiných zařízení povinného subjektu),

- zaměstnanců majících z jiných než výše uvedených důvodů faktický vliv na činnost povinného subjektu (např. poradci, osobní asistenti osob v řídicích nebo jiných důležitých pozicích, osoby s nikoli nevýznamným faktickým vlivem na tok informací uvnitř povinného subjektu či na jeho komunikaci navenek),

- zaměstnanců, jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu či jím řízených, jeho dohledu podléhajících, jím spravovaných či jinak ovlivňovaných osob.

Do skupiny osob, u nichž podle konkrétních okolností může připadat v úvahu odepření poskytnutí informace o jejich platech, jsou-li placeny z veřejných prostředků, tak mohou patřit zásadně jen osoby vykonávající u povinného subjektu činnosti pomocné nebo servisní povahy (např. údržba, úklid, závodní stravování), a to samozřejmě jen za předpokladu, že nenaplní některý z výše naznačených rysů.

Účelem druhé z podmínek je zajistit, že i v případech, kdy by za běžných podmínek informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků nebylo proporcionální poskytnout, se taková informace poskytne, jsou-li v daném případě konkrétní pochybnosti o tom, že veřejné prostředky na plat zaměstnance jsou vynakládány neehospodárně. Takové pochybnosti se mohou opírat o pestrý věnec skutkových důvodů, které lze jen stěží předem abstraktně charakterizovat. Toliko námtkou je možno poukázat například na situace, kdy existuje podezření, že plat je vyplácen za práci, která není ve skutečnosti vykonávána nebo je vykonávána v podstatně menší míře, než by to za normálních okolností odpovídalo dané pracovní pozici, či že vyplácený plat z nejasných důvodů podstatně vybočuje z platových poměrů obvyklých pro danou pracovní pozici.

Z takto vymezených limitů možné aplikace principu přiměřenosti v jednotlivých případech je z hlediska nyní posuzované věci zřejmé, že v případě osob, o jejichž platových poměrech hodlal žalobce informace získat, jde nepochybně o kategorii zaměstnanců povinného subjektu, u nichž by bylo na místě poskytnout informace o platech bez dalšího, neboť se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí zcela přímo. Městský soud v Praze tak shledal námtky žalobce důvodnými.

Závěr o důvodnosti žalobních námtků v řízení o přezkumu rozhodnutí, jímž bylo ve svém důsledku odmítnuto poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, by měl v zásadě vést soud k postupu podle ustanovení § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout, nejsou-li při soudním přezkumu shledány žádné důvody pro odmítnutí žádosti. I přesto, že Městský soud v Praze v nyní projednávané věci neshledal důvody pro odmítnutí žalobcem požadované informace, dospěl k závěru, že postup podle ustanovení § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím nelze využít. K tomuto závěru ho vedly následující úvahy:

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v rozsudku ve věci sp. zn. 8 As 55/2012 nezabýval pouze hmotněprávními aspekty sporné věci, ale vyslovil se též k procesním aspektům svých hmotněprávních závěrů, neboť dospěl k závěru, že jím přijaté interpretační zásady pro aplikaci ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím

mají i své významné procedurální dopady. Nejvyšší správní soud se zejména zabýval otázkou, do jaké míry mohou zaměstnanci povinného subjektu vlastní procesní aktivitou ovlivnit povinný subjekt v tom, zda a případně v jakém rozsahu informace o jejich platových poměrech poskytne, zejména zabránit jejímu poskytnutí, mají-li za to, že informace, která se týká jejich osoby, nemá být poskytnuta. Přitom konstatoval následující:

„Procedura poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím je postavena na zásadě, že poskytnutí informací na žádost je faktický úkon povinného subjektu, zatímco neposkytnutí informací děje se formou správního rozhodnutí, proti kterému je přípustné odvolání. Při poskytnutí informací postupuje povinný subjekt v podstatě výlučně podle zákona o svobodném přístupu k informacím, který obsahuje relativně ucelenou a komplexní procedurální úpravu odlišnou od správního řádu a který až na výjimky (ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178) použitelnost správního řádu vylučuje ve svém § 20 odst. 4 in fine.

Z toho mimo jiné plyne i okruh osob, s nimiž povinný subjekt při poskytování informace jedná – je jím především žadatel, což plyne vcelku jednoznačně z celé procesní úpravy poskytování informací, která obecně nepředpokládá, že by v ní figuroval kdokoli jiný než žadatel a povinný subjekt. Ostatní osoby, které by mohly být poskytnutím informace dotčeny (např. osoby, kterých se poskytnutá informace týká a jež by mohly být dotčeny ve svém právu na informační sebeurčení), mají práva plynoucí ze základních zásad činnosti správních orgánů. V daném kontextu se na ně tedy vztahuje především ustanovení § 4 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. Z uvedeného ustanovení vyplývá především povinnost povinného subjektu informovat bez zbytečného prodlení tyto osoby, že hodlá poskytnout informace, které se jich mohou dotknout, a právo potenciálně dotčených osob se k tomu vyjádřit. Je pak na povinném subjektu, aby případně vyjádření takových osob reflektoval a vyvodil z něho eventuálně důsledky pro svůj další postup. Komunikace mezi povinným subjektem a dotčenou osobou má probíhat tak, aby zásadně nebylo ohroženo vyřízení žádosti o poskytnutí informace v zákonem stanovených lhůtách (§ 14 a 15 zákona o svobodném přístupu k informacím).

Poskytnutí informace by mohlo být podle okolností nezákonným zásahem povinného subjektu do práva toho, o němž se informace poskytuje, na informační sebeurčení (k tomuto pojmu viz např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. I. ÚS 512/02). Povinný subjekt jedná při poskytování informace jako správní orgán (v materiálním smyslu), neboť na základě kogentní normy veřejného práva vykonává svoji pravomoc tím, že žadateli poskytne informaci, kterou mu zákon ukládá poskytnout. Poskytne-li informaci, kterou mu zákon poskytnout neumožňuje, a zároveň takovéto poskytnutí bude představovat zásah do práv konkrétní osoby (viz zejm. poskytnutí informací v rozporu s § 8a, v rozsahu vybočujícím z rámce § 8b či v rozporu s § 9 nebo § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím), může se dotčená osoba bránit zásahovou žalobou, neboť úkon povinného subjektu spočívající v poskytnutí informací nemá povahu „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž „zásahu“ ve smyslu § 82 s. ř. s. (blíže k odlišení obou typů úkonů viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, čj. 7 Aps 3/2008 – 98, č. 2201/2011 Sb. NSS, body 16-21).

Pokud povinný subjekt žádosti o informaci zcela nebo zčásti nevyhoví, vydává o tom rozhodnutí o odmítnutí žádosti (§ 15 zákona o svobodném přístupu k informacím), proti kterému lze podat odvolání (§ 16 téhož zákona). Ze subsidiární použitelnosti správního řádu,

jak je zakotvena v § 20 odst. 4 písm. a) a b) zákona o svobodném přístupu k informacím, plyne účastenství dalších osob, které by mohly být účastníky řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu kvůli svému dotčení poskytnutím informace, v řízení o vydání rozhodnutí o neposkytnutí informace či v odvolacím řízení.“

Z uvedeného právního názoru Nejvyššího správního soudu tedy vybývá, že osoby, jež mohou být poskytnutím požadovaných informací dotčeny ve svém právu na informační sebeurčení, mají, oproti názoru zastávanému žalovaným, v řízení o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace postavení účastníka řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu. Je tak důvodná i žalobní námitka poukazující na vadu řízení před žalovaným spočívající v opomenutí dotčených osob jako účastníků řízení. Jde přitom o podstatnou vadu řízení, jež mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé (srovnej § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). Tuto vadu přitom nebylo možné v řízení o soudním přezkumu napadeného rozhodnutí zhojit. Za těchto okolností Městský soud v Praze dospěl k závěru, že je namístě napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) a § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušit a zároveň podle § 78 odst. 4 s. ř. s. spolu se zrušujícím výrokem současně vyslovit, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný v nově otevřeném odvolacím řízení řádně vymezí okruh účastníků podle výše uvedeného závazného právního názoru v souladu s ustanovením § 27 odst. 2 správního řádu a dále se též bude řídit hmotněprávními závěry soudu, jež se týkají aplikace ustanovení § 8b zákona o ochraně osobních údajů v nyní posuzované věci.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu náleží náhrada účelně vynaložených nákladů řízení. Soud přitom neshledal důvodu k žalovaným navrhovanému postupu podle § 60 odst. 7 s. ř. s., podle něhož může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává, jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné. Žalovaný spatřoval tyto důvody ve skutečnosti, že žalobce se na povinné subjekty obrací opakovaně celou řadou žádostí o poskytnutí nejrůznějších informací a jeho postup jeví znaky postupu šikanózního. Žalovaný však neoznačil žádné konkrétní okolnosti, jež by mohly vést k závěru o takové excesivní povaze jednání žalobce. Podle § 57 odst. 1 s. ř. s. jsou náklady řízení zejména hotové výdaje účastníků a jejich zástupců, soudní poplatky, ušlý výdělek účastníků a jejich zákonných zástupců, náklady spojené s dokazováním, odměna zástupce, jeho hotové výdaje a tlumočné. Náklady žalobce tedy sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3000,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. prosince 2014

Za správnost vyhotovení:
Jana Horáčková

JUDr. Karla Cháberová v.r.
předsedkyně senátu